

Pressman a porcelánboltban

2023 augusztus 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ön kivel inna meg inkább egy sört, Tucker Carlsonnal vagy David Pressmannel?

Tucker Carlson sajnos téved, az egy éve érkezett nagykövet nem ijeszt? kis szürkesség

Alternatív válasz lehet persze a kérdésre, hogy ebben a nagy hűségben lényegében bárkivel, csak ne legyen meleg (mármint a sőr) – mindenesetre két különböző? amerikai nem is lehetne Budapest vendége, mint ?k. Mindketten vendégként érkeztek; ezt a státust Pressmannek is tanácsos lenne végre észben tartania. Míg azonban Carlson, a riporterek fenegyerekét – akinek Donald Trumpgal készült minapi interjút mintegy 160 millióan nézték – hívták a magyar fővárosba, az amerikai botránynagykövetet küldték. Mégpedig éppen egy évvel ezelőt, Joe Biden elnök és a mögötte álló körök. A héten lesz egy éve, hogy landolt a gépe Budapesten.

Mint az elmúlt harminc évben az összes budapesti amerikai nagykövet, Pressman is politikai kinevezett, a Demokrata Párt elkötelezettje. A Demokrata Párt pedig jelenleg a „woke”-hóbort és a genderideológia foglya. Az elmúlt évtizedekben a magyar fővárosban megfordult amerikai nagykövetek 2022-ig jobbra laikusok voltak, akik kampánytámogatásáért cserébe vagy a felsőbb körökben kialakított személyes kapcsolatainknak köszönhetően csípték meg ezt a legfeljebb közepesen nehéznek nevezhető diplomáciai posztot a világ egyik legélhetőbb fővárosában. Az 1990-es évek óta megismerhettünk itt nagykövetként hollywoodi forgatókönyvíró, New York-i ékszerészt, az egyik korábbi elnök idős rokonát, egy másiknak az egyetemi barátját, egy harmadik sógorját és a szeretőjét.

De a diplomácia világában újoncok voltak, Pressman viszont úgy antidiplomata, hogy diplomáciai komisszárként magas poszton szolgált már korábban. De is a sokat emlegetett amerikai forgóajtót járta körbe-körbe a magánszféra (esetében az ügyvédi irodák) és egy-egy komisszári pozíció között. Soha nem szolgált külföldön beosztott diplomataként, nem tanult meg alulról építkezni, mint mondjuk egy követségi másodtitkár – márpedig ez hátrány, ugyanis könnyen elbizakodottá tesz egy olyan embert, aki a személyiségéből adódóan amúgy is hajlamos a pózolásra. Budapesten provokációt provokációra halmoz, játssza az esztét – és alighanem igaza van Kiszelly Zoltán politológusnak: mindezt még élvezzi is. A legtöbb fotóján vigyorog, mint a tejbetők.

Nem lenne csoda, ha diplomáciai jártasságnak élné meg voltaképpen a járatlanságát, noha az – személyiségjegyeivel párosulva – romboló hatást vált ki. Ettől aztán a saját mozgástere is beszűkül: a miniszterelnökhöz – elődével szöges ellentétben – egy éve hiába próbál bejutni, ezért a közösségi médiában igen aktív kirakatdiplomataként az országot járja, hogy megszerettesse magát és az Egyesült Államokat.

Pressman augusztus 20-án kenyeret tanult sütni, most pedig meglátogatta a Herendi Porcelánmanufaktúrát. Mindez very nice, ahogy Stirlitz tanulta a kémiskolában, mi viszont jobban örültünk volna annak, ha nem szigorítják meg mindannyiunk beutazási feltételeit Amerikába. Nem mintha oda vágynánk, de ez akkor sem szép dolog szövetségesek között; márpedig állítólag azok vagyunk. Nem very nice. Ha jók az értesüléseink, Pressman kulcsszerepet játszott abban, hogy az amerikai külügy megnehezítette a beutazásunkat. De ez aligha zavarja: De nagyon szeretni Magyarországot.

Volt persze, amikor Amerikába vágytunk, ha nem is mind és nem is feltétlenül ténylegesen, de igen sokan és legalább lélekben. Emlékszünk nemzedékünk kultuszfilmjében, a Megáll az időben arra a jelenetre, amikor betétdalként felcsendül Paul Anka 1958-as dala, a You Are My Destiny, Szukics Magda pedig sokat sejtetően néz. Lehet persze, hogy az ilyen utalásokat vagy az első amerikai elnöki látogatást Budapesten, az idősebb George Bushét (1989 júliusában) azok tudják csak igazán értékelni, akiknek feltehetően vannak emlékeik az 1990 előtti rendszerből. Mindenesetre 2019-ben ezt a Paul Ankát Pressman elődje, David Cornstein nagykövet elhozta Budapestre nemhogy énekelni, de egyenesen a miniszterelnök vacsoraasztalához, pár hónappal korábban pedig előkészítette Orbán Viktor fehér házi látogatását Donald Trumpnál.

Ma más időket élünk.

A migráció-, gender- és háborúellenes magyar politika szemben áll a jelenlegi amerikai vezetés migráció-, gender- és háborúpárti politikájával. Kérdés, hogy meddig. A magyar kormány nem rejti véka alá, hogy örülne, ha jövőre ismét Trumpot választanák meg elnöknek. Az önmagából kivetkőzött Amerika már rég nem az az ország, ahová vágyakozni lehetne. Észintébb lenne, ha a Szabadság téren Ronald Reagan és az idősebb George Bush – a hidegháborút a Szovjetunióval szemben megnyert republikánus elnökök – szobra helyett két George-é, Sorosé és Floydé állna. Jobban kifejeznék a korszellemet.

Apropó, hidegháború! Az 1980-as években szolgált Budapesten Nicolas Salgo amerikai nagykövet, aki Salgó

Miklós néven született Magyarországon. Soroshoz hasonló háttérrel érkezett vissza, vagyonos, noha nem milliárdos üzletemberként. De Sorostól eltérően nem felforgatni akarta a magyar társadalmat, hanem „apró” dolgokkal gazdagította: az ELTE angol tanszékén például professzúrárt létesített, azaz az ő pénzén az egyetem amerikai vendégtanárt fogadhatott. Diplomataként pedig – Pressmanhez hasonlóan Salgo is politikai kinevezett volt, csak éppen republikánus – azt tette, ami a dolga volt: a közös érdekeket kereste országaink között, nem pedig az amúgy is meglévő árkot ásta még mélyebbre, széles vigyorral az arcán.

A 80-as évekre Magyarország érdekessé vált Washington számára. Reagan elnök fogadta Marjai József miniszterelnök-helyettest, szóba került Kádár János és Grósz Károly amerikai látogatása is. Ahhoz képest, hogy országaink akkoriban hidegháborús ellenségek voltak, és a kapcsolatokat olyan ügyek nehezítették, mint a kettős ügynök Belovai Istváné, Salgo bizalmasan tudott tárgyalni Kádárral. Most viszont, hogy már NATO-szövetségesek vagyunk, a nagykövet a viselkedése miatt be sem jut Orbánhoz.

Azelőtt elképzelhetetlen lett volna, hogy – mint Pressman – egy nagykövet nyilvános rendezvényen ócsárolja a kormányt és a magyar sajtót, antiszemita politikus vacsorameghívásával ugrasszon egymásnak magyar közéleti szereplőket és a The New York Times címlapján keltse rossz hírét a fogadó országának. Repült volna, mint a pinty!

Pressman persze joggal feltételezi, hogy inkább eltűrik a provokációit, mint hogy kiutasítsák. Egy ilyen lépés csak tovább rontaná a magyar–amerikai politikai kapcsolatokat, a várható válaszlépés esetén drámaian csökkentené a magyar diplomácia mozgásterét az Egyesült Államokban. Továbbá most, hogy a svéd csatlakozás ügye nyugvópontonra jutott, csak újabb perpatvart okozna a NATO-n belül. Már Pressman érkezése is provokáció volt; igaz, azt még nem ő követte el, hanem a megbízói.

Egy nemcsak férházasságban él, de kiskorú gyerekeket is nevel. „diplomata” akkreditálása egy olyan országba, amely nem ismeri el az ilyen együttlései formát, olyan, mintha borkereskedőt küldtek volna Szaúd-Arábiába. Hazánk mégis jó képet vágott ehhez, megadva a kinevezéshez szükséges elzetes diplomáciai jóváhagyást. Hogy aztán a magát a szélsőliberális aktivista szerepében otthonosabban érez Pressman már a rákövetkező pride-on – ha jól számolunk, az utolsó elöttin, amin itt lehetett – végtelen pimasz beszédet mondjon.

Carlson most az amerikaiak nevében elnézést kért Pressmanért. Ez kedves tőle, de abban sajnos nincs igaza, hogy a nagykövet „ijesztő kis szürkeség” lenne. Inkább ijesztő nagy színesség – a szívárványos értelemben. Ugyanúgy az ellenzékhez és a holdudvarában lévő társadalmi csoportokhoz kötötték be, ahogy egykor Mark Palmer amerikai képviselő-vezetőt nevezték a háta mögött az SZDSZ-hez akkreditált nagykövetnek. Hogy a Herendi Porcelánmanufaktúrában hogyan mozgott, azt a jelenlévők tudhatják. A diplomáciában viszont úgy, mint elefánt a porcelánboltban. Ám egy szép napon – talán előbb, mint utóbb – mégiscsak ő megy el innen. Mi meg itt maradunk.

Borítókép: David Pressman budapesti amerikai nagykövet az idén júliusi Budapest Pride-felvonuláson (Fotó: MTI/Kovács Tamás)

Szűcs László

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló